

A některé dny je zkrátka nejlepší vykročit ze dveří a v hospodě si poručit pivo, tak jako to každý pátek už po mnoho let dělávají pan doktor Deml a pan inženýr Durych.

„Teda povím vám, pane inženýre,“ volal pan Deml už ode dveří vesele si na mosazný háček kabát, „jaký divný sny já tenhle týden míval – ano, pane vrchní, jako obvykle – a pořád dokola takový podobný, až z toho jde hrůza, řeknu vám.“ Pan Deml se pokojně uvelebil u stolu vedle pana Durycha, který přišel před chvílí a už měl před sebou na stole čerstvě natočené pivo.

„Čekáte, až opadne pěna, že?“ směje se pan Deml. „Nebo,“ zarazil se, „doufám, že ne na mě.“

„Od každého trochu,“ pousměje se pan Durych, ale to už hospodský Stárek staví zlatou sklenici s čepicí i před pana Demla a pánové si výmluvně připijí. Ono takové chlapské přituknutí a hluboký střet očí při tom, to i bez jediného slova vypoví někdy více než hodinové rozhovory.

„No ale s těmi sny,“ olizuje si pan Durych pěnu ze rtu, „s těmi sny, to jste na tom jako já. Také mě celý týden jeden pronásledoval. Ne tedy ten samý, jen v nich byli ti stejní lidé, ale kamsi se to vyvíjelo. Až do včerejška, včera jakoby to sklouzlo jinam, připadal jsem si, že se snad vkrádám do snu někoho jiného, nebo tak něco; chápete, že?“

Pan Deml se zhluboka nadechl a dlouze se zadíval na krucifix visící nade dveřmi. „Asi ano. Asi chápu,“ řekl tlumeně a poněkud zneklidněně zabořil pohled do pivní pěny, jakoby v ní hledal odpověď. „Musím říct, pane doktore, že mě až děsí, co říkáte. On totiž i ten můj sen se po pár dnech... ani nevím, jak to popsat, ale asi jak jste říkal vy: přišlo mi, že to, co se mi zdálo včera, do toho snu snad ani nepatřilo, jakoby to byl úplně cizí sen.“

„A třeba hned ten můj,“ rozesmál se pan Durych a v komické slavnostnosti pozvedl půllitr k rozesmátým rtům.

Chvilí pánové seděli beze slov. Teprve až druhé pivo, které před ně vrchní naaranžoval, je vytrhlo z jejich zadumání.

Hospodský Stárek, to byl ještě výčepák ze staré školy. Za celou éru

jeho hospody, kde každý večer tvaroval do sklenic malé kousky zlatavého umění (příčemž každý kus byl originál), nikdo nepamatoval, že by kdy dostal pivo pod míru, bez pěny nebo teplé – v tom mu bránila jednak tradice výčepácké cti, jednak jeho celková poctivost a láska k řemeslu. Nedělal to pro peníze, mohl by jít už dávno do penze, ale proč zanechávat krásného živobytí, když stále člověku něco přináší. Nikdy moc nečetl, ani noviny, a rádio poslouchal jen nerad, ale vždy dokázal v šumu své hospody rozpoznat, kde se hosté baví o něčem zajímavém. Tak už měl za ta léta vytrénované uši.

Pány Demla a Durycha počítal už tak trochu k inventáři své hospody a měl je rád. Znal je už dobře, nemusel se jich ptát, co si pánové poručí, a s potěšením naslouchal útržkům jejich hovorů. Věděl, že jsou to oba lidé vzdělaní, ale přesto obyčejní, se všedními starostmi i radostmi. Oběma pánům chyběly dva nebo tři roky do důchodu a během svých životů došli ve městě značné oblibě (pan Durych byl dokonce místní zastupitel).

A vida, hospodský už před ně staví třetí pivo. Venku je dnes chladno, ale pánové mají přesto žízeň. Aby ne, když je týden pryč a ohýnek v kamnech v rohu lokálu tak vesele popraskává.

Pan Deml stále s mírně přivřenýma očima pozoruje krucifix. To jindy nedělá, říká si v duchu pan Durych a úporně přemítá nad důvodem. Že by to souviselo s tím snem?

„No a o čem tedy byly,“ hltne si piva, „o čem se vám celý týden zdávalo, pane doktore?“

„Jak bych začal?“ dumá pan Deml a mírně pokyvuje hlavou ze strany na stranu, „víte, že jsem věřící člověk, že? Ne nějak dogmaticky, nejsem žádný fanatik, nebo tak, to ne. Ale věřím. A právě proto je ten sen tak divný, je to proti všemu, co jsem považoval celý život za správné a jaksi... no prostě normální. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, že by tomu mohlo být jinak, ale teď mě vám to celou tu moji představu tak pocuchalo,“ povzdychl a namaloval palcem na stěnu zamlžené sklenice pár neurčitých křížků. „Vám se také zdálo něco hodně zvláštního, pane inženýre?“ zeptal se pana Durycha.

„No bodejť,“ zahlaholil pan Durych, „taky pořád spekuluju nad tím, jak mě to do té hlavy přišlo, kde to ten můj mozek vzal? To podvědomí, pane doktore, to je vám vskutku věc předivná, asi je nikdy